

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu Úrazové pojišťovny dělnické a přikázal jí místo poměrné částky 4 Kč celý čtvrtletní nedoplatek 20 Kč za dobu od 14. března 1931 do 31. března 1931.

Důvody:

Dovolací rekurs jest opodstatněn, poněvadž pro právní názor napadeného usnesení, že pro zákonnou přednost nedoplateků Úrazové pojišťovny dělnické byla rozhodnou doba, na kterou za poslední dvě léta přede dnem příklepu nedoplatky pojistného připadají (pro rata temporis), nemá opory v zákonných ustanoveních. Podle ustanovení § 265 zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. ve spojení s plenárním rozhodnutím ze dne 27. listopadu 1900, čís. 300 kniha judikátů čís. 150, zatěžují nedoplatky na příspěvcích úrazového pojištění dělnického i bez knihovního zápisu nemovitost zákonným právem zástavním, majíce přednost před všemi knihovními pohledávkami, ale pouze, staly-li se splatnými v posledních dvou letech počítajíc nazpět ode dne exekučního prodeje (udělení příklepu) zavázaného objektu. Podle § 21 zákona ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. zák. z r. 1888 nastává splatnost úrazového příspěvku dělnického nejdéle 14. dne po uplynutí každého příspěvkového období. V tomto případě nastala splatnost úrazového příspěvku za dobu od 1. ledna 1931 do 30. června 1931 dnem 14. července 1931 a bylo tudíž, hledíc ke dni příklepu (14. března 1933), přikázati za období počínající 1. lednem 1931 do 30. června 1931 nikoliv poměrnou částku 4 Kč, nýbrž celou částku příspěvkovou 20 Kč.

Čís. 12810.

Třebas dovolatel v dovolání neuplatnil, že pro posouzení otázky přípustnosti dovolání hodnota předmětu sporu nebyla stanovena, bylo přece na odpůrci dovolatele, by se tím v dovolací odpovědi zabýval a po případě uplatnil nepřípustnost dovolání. Neučinil-li tak a zabýval-li se v dovolací odpovědi jen věcí samou, nelze dovolací odpověď považovati za účelnou.

(Rozh. ze dne 15. září 1933, Rv I 945/33.)

Žalobě firmy U. proti Dr. R-ovi jako správci konkursní podstaty Hanuše S-a o zjištění pravosti a pořadí konkursní pohledávky 2.880 Kč byla oběma nižšími soudy vyhověno. Ježto odvolací soud neocenil hodnotu předmětu sporu, byla mu věc Nejvyšším soudem vrácena, by ocenil hodnotu předmětu sporu podle § 500, třetí odstavec, c. ř. s. Odvolací soud stanovil pak hodnotu předmětu sporu na 1.500 Kč, načež Nejvyšší soud dovolání odmítl a zamítl návrh odpůrkyně dovolatele, by jí byly přisouzeny útraty dovolací odpovědi.

Důvody:

Usnesením odvolacího soudu ze dne 27. května 1933 byla hodnota předmětu sporu podle § 500 třetí odstavec c. ř. s. ustanovena na 1.500 Kč a není tudíž podle § 502 třetí odstavec dovolání dopuštěno, an roz-

hodnutím soudu druhé stolice byl rozsudek soudu prvního potvrzen. Nepřípustné dovolání bylo proto odmítnuto. I když dovolatel v dovolání neuplatnil, že pro posouzení otázky přípustnosti dovolání hodnota předmětu sporu nebyla stanovena, bylo přece na odpůrkyni dovolatelově, by se tím v dovolací odpovědi zabývala a po případě nepřípustnost dovolání uplatnila. To se nestalo a zabývala-li se dovolací odpověď jen věcí samou, nelze ji považovati za účelnou, pročež nebyly útraty její podle §§ 507, 41 a 50 c. ř. s. přisouzeny.

Čís. 12811.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Ustanovení § 5 zák. přichází v úvahu, i když manželství stran bylo již rozloučeno a žalobou jest se domáháno zvýšení renty, svého času mezi stranami smluvně stanovené.

(Rozh. ze dne 15. září 1933, R II 308/33.)

Za sporu o rozluku manželství zavázal se manžel platiti manželce výživné měsíčních 150 Kč s tím, že při podstatném zlepšení svých příjmů zvýší poměrně příspěvky na výživu manželky. Manželství bylo napotom rozloučeno. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se manželka na manželi zvýšení výživného na měsíčních 300 Kč a navrhla povolení prozatímního opatření placením vyživovacích příspěvků 300 Kč měsíčně. Soud první stolice povolil prozatímní opatření placením výživného 150 Kč měsíčně mimo jiné z těchto důvodů: Že snad žalovaný po 150 Kč měsíčně platí, jest pro povolení zatímního opatření vedlejší. Vždyť žalobkyně má nárok na to, by povinnost žalovaného byla soudem ustanovena a by měla exekuční titul. Žalobkyně se domáhá zatímního opatření výslovně ve smyslu § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931 a proto také bylo zatímní opatření ve smyslu tohoto zákonného ustanovení povoleno jen na dobu jednoho roku a se zřetelem k výpovědem přezvědných osob nebylo lze vyhověti návrhu na přiřčení alimentů vyšších než 300 Kč. Rekursní soud nevyhověl rekursu žalovaného, vyhověl však rekursu žalobkyně a zvýšil vyživovací příspěvky na 250 Kč měsíčně, mimo jiné z těchto důvodů: Žalovaný se domáhá změny napadeného usnesení v ten smysl, by návrh žalobkyně byl zamítnut vůbec, maje v podstatě za to, že povolení zatímního opatření podle § 5 alim. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř. předpokládá žalobu manželky o rozvod neb o rozluku manželství, tudíž trvání manželského svazku a vyživovacího nároku manželčina, kdežto manželství stran bylo již roku 1923 rozloučeno a žalobkyně se ve sporu domáhá zvýšení měsíční renty, svého času mezi stranami smluvně stanovené. Mimo to žalovaný i v rekursu ještě namítá, že k zatímnímu opatření nebylo vůbec důvodu, an měsíční rentu 150 Kč žalobkyni přesně vyplácí. Tuto druhou námitku vyvrátil správně již první soud